

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **D. H. T.**, narozený dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem P.,
zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2021, č. j. MV-86187-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 28. 7. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

„soud“) téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2021, č. j. MV-86187-4/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 15. 4. 2021, č. j. OAM-24944-24/DP-2020 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť nebyly splněny podmínky pro jeho vydání.

2. Napadeným rozhodnutím byl výrok změněn takto: *„Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.“* Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak byla v konečném důsledku zamítnuta.

II. Žaloba

3. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Tím, že žalovaná podle § 90 odst. 1 písm. c) změnila výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu, měl žalobce za to, že žalovaná vydala pro něj tzv. překvapivé rozhodnutí. Současně měl žalobce za to, že rozhodnutí je i nepřezkoumatelné, když se žalovaná nevypořádala s jeho hlavní odvolací námitkou. Žalobce totiž svou odvolací argumentaci směřoval zejména a především proti aplikaci § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců [žalobce v žalobě uvedl písm. a), nicméně z jeho argumentace je patrné, že měl na mysli písm. l) - pozn. soudu], kdy prvostupňový orgán uzavřel, že se dle jeho názoru ani přes vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Odvolací argumentace žalobce by byla zcela odlišná, pokud by správní orgán aplikoval § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy by v rámci odvolacího řízení doložil další listinné doklady vyvracející závěry správního orgánu. Této možnosti byl postupem prvostupňového orgánu zbaven, stejně tak by jeho odvolací argumentace i odkazy na judikaturu byly odlišné. Žalobce považoval za klíčovou odvolací námitku skutečnost, že dle jeho názoru prvostupňový orgán nesprávně a bez splnění zákonných předpokladů započítal do výše finančních prostředků, které měl za povinnost doložit ve výši odpovídající § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, normativní náklady na bydlení, kdy v odvolání především vyzdvihl tu skutečnost, že rodina bydlí ve vlastním bytě ve vlastnictví žalobcova syna a vynakládá tak pouze doložené náklady na služby a poplatky SVJ. Žalobce rozporoval závěr správního orgánu o tom, že bez ohledu na skutečnost, že žalobce spolu s manželkou a synem, bydlí ve vlastním bytě – formálně ve vlastnictví syna žalobce – neprokázal částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob a na tomto základě následně uzavřel, že je třeba započítat náklady normativní, přičemž tato skutečnost byla klíčová pro výpočet měsíčního příjmu, který byl žalobce povinen předložit dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž nesprávný výpočet správního orgánu vedl k zamítnutí jeho žádosti.
4. Žalobce v průběhu správního řízení předložil kopii Evidenčních listů Společenství

vlastníků S. X, ze kterých vyplývají roční/měsíční poplatky, které rodina za bydlení vynakládá. Pokud správní orgán měl za to, že měl žalobce za povinnost doložit doklady o tom, kolik vynakládá na zálohách za elektrickou energii a plyn, případně topení, měl postupovat v souladu s § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a žalobce opětovně vyzvat k odstranění vad žádosti. Žalobce totiž po doložení výše specifikovaných dokladů důvodně předpokládal, že vzhledem k tomu, že rodina bydlí ve vlastním bytě, nebudou započítány náklady na bydlení normativní a správní orgán bude vycházet z jím doložených dokladů. Pokud tedy na základě výše uvedeného prvostupňový orgán uzavřel, že částka minimálního úhrnného měsíčního příjmu žalobce měla činit 25 094 Kč, jedná se o výpočet nesprávný. Tato skutečnost pak měla klíčový vliv na posouzení žádosti, respektive k určení výše příjmu, který měl žalobce za povinnost předložit ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je tak v tomto ohledu nezákonné, rovněž nepřezkoumatelné. Pokud se pak žalovaná s touto dle žalobce klíčovou odvolací námitkou vypořádala v zásadě tak, že výrok rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila a uzavřela, že nová formulace výroku lépe odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, je takové vypořádání s odvolací námitkou zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné.

5. Žalobce měl rovněž za to, že ani pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyly splněny zákonné podmínky, kdy zaprvé dikce tohoto ustanovení předpokládá provedení pohovoru, který proveden nebyl, současně mu není ani z odůvodnění zcela zřejmé, jaké konkrétní doklady související s ověřením údajů v žádosti nedoložil, současně z odůvodnění není ani seznatelné to, o jaké konkrétní údaje, které ze žádosti nebyly ověřeny, se mělo jednat. Dle žalobce totiž pouhý odkaz žalované na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 18. 11. 2020, č. j. OAM-24944-12/DP-2020 s tím, že žalobce na ní nedostatečně reagoval, není pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přílehlavý a sám o sobě dostačující, kdy takové ustanovení na danou situaci dle žalobce nedopadá. Současně má žalobce za to, že na výzvu relevantně reagoval, doložil údaje, ze kterých bylo možno určit příjem dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž prvostupňový orgán nesprávně započítal normativní náklady na bydlení. Rovněž dle žalobce nic nebránilo prvostupňovému orgánu vyzvat žalobce po doložení dokladů opětovně dle § 45 odst. 2 správního řádu za účelem zjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce tak i z těchto důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, rovněž za nepřezkoumané a předčasné, rozporuje postup žalovaného dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
6. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné v otázce negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán se při zkoumání této otázky v napadeném rozhodnutí pouze omezil na zcela obecná konstatování, neaplikoval je na daný případ, nehodnotil, po jakou dobu se žalobce na území České republiky zdržuje, stejně tak ani jeho doložené materiální a ekonomické zázemí na území ČR. Správní orgán zcela nepřilehlavě dospěl k závěru o přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce za situace, kdy tento má na území celou rodinu (manželku a dva syny), přičemž staršímu synovi již bylo uděleno české státní občanství.
7. Vzhledem k výše uvedenému pak žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k novému projednání a uložil jí uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 3. 8. 2021 uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že v průběhu projednání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ prvostupňový orgán výzvou ze dne 18. 11. 2020, č. j. OAM-24944-12/DP-2020 žalobce vyzval ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, resp. k předložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem žalobce a spolu s ním posuzovaných osob splňující podmínku uvedenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zejména pak platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2019, neboť žalobcem bylo doloženo pouze vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2019 vystavené příslušným pracovištěm Okresní správy sociální zabezpečení. Rovněž byl žalobce vyzván k předložení dokladů prokazujících skutečné náklady vynaložené na bydlení. Žalobce však doložil doklady, z nichž nebylo možné určit jeho čistý příjem, popř. čistý příjem společně posuzovaných osob, ani doklady z nichž by byly patrné veškeré skutečné náklady vynaložené na ubytování. Prvostupňový orgán tak uzavřel, že žalobce neprokázal příjem splňující podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tudíž předmětnou žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť nejsou splněny podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu.
9. Žalovaná v rámci odvolacího správního řízení přistoupila ke změně výrokové části napadeného rozhodnutí, jak se specifikováno výše. Pokud jde o žalobní námitku směřující proti postupu žalované, kdy přistoupila ke změně výroku prvoinstančního rozhodnutí, žalovaná plně odkázala na spisový materiál a strany 5 a 7 napadeného rozhodnutí, kde je postup podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odůvodněn. Žalovaná konstatovala, že pro změnu rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, jelikož ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, resp. za účelem ověření skutečnosti, zda výše čistého úhrnného měsíčního příjmu účastníka řízení a spolu s ním posuzovaných osob splňuje podmínku uvedenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, čímž byla naplněna skutková podstata zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
10. Jde-li o namítaný nesouhlas s posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná rovněž odkázala na napadené rozhodnutí, kde se na stranách 7 až 9 zabývala zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
11. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

*IV.**Průběh řízení*

12. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 7. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 28. 7. 2021. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované

formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.

13. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem žalobce vyslovil souhlas ve vyjádření ze dne 24. 8. 2021, č. l. 40, a žalovaná v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělila, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

V.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.
15. Poté, co soud v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí a předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Soud nejprve uvádí, že se ve svém posouzení zabýval pouze těmi námitkami, které žalobce konkrétním způsobem formuloval ve své žalobě, resp. je řádně uplatnil v zákonné lhůtě pro podání správní žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Soud v dané souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
17. Soud rovněž předesílá, že z hlediska soudního přezkumu tvoří napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňové jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod 22.).
18. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že (i) žalovaná změnila výrok prvostupňového rozhodnutí a nevypořádala se s jeho hlavní odvolací námitkou, a dále že (ii) v otázce negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se správní orgány omezily pouze na obecná konstatování bez zohlednění konkrétní situace žalobce. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když zejména správní orgány nesprávně a bez splnění zákonných předpokladů započítaly do výše finančních prostředků, které měl za povinnost doložit ve výši odpovídající § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, normativní náklady na bydlení.
19. Soud nejprve posoudil otázku (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako celku, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelná rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná ve svém rozhodnutí dostála všem požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapitulovala průběh řízení, včetně žalobcem

podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Následně s odkazem na relevantní právní úpravu poukázala na zákonný požadavek na doložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem žalobce a spolu s ním posuzovaných osob, a rovněž doložení dokladů prokazujících skutečné náklady vynaložené na bydlení. Žalovaná dále vysvětlila, proč přistoupila ke změně výroku podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, a zdůraznila, proč žalobce nebude touto změnou nikterak krácen na svých procesních právech. Žalovaná současně uvedla, že se v posuzovaném případě jedná o řízení o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční, tudíž je především na žadateli, aby tvrdil rozhodné skutečnosti a tyto podložil relevantními důkazy, pokud chce být v řízení úspěšný. Nesouhlasila s názorem žalobce, že měl být prvostupňovým orgánem opětovně vyzván k odstranění vad podání, když výzva k odstranění vad ze dne 18. 11. 2020 byla dle názoru žalované dostatečně srozumitelná. Žalovaná se konečně podrobně věnovala námitce ohledně posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, současně poukázala na relevantní judikaturu správních soudů.

20. V návaznosti na právě uvedené soud shledal napadené rozhodnutí srozumitelným a dostatečně odůvodněným, tudíž způsobilým jeho přezkumu. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.
21. Poté soud přistoupil k posouzení námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V dané souvislosti se soud nejprve zabýval tím, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když změnila výrok prvostupňového rozhodnutí, tj. zda nedošlo ke ztrátě odvolacích práv žalobce ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, resp. zda žalovaná nevydala pro žalobce překvapivé rozhodnutí, jak namítal žalobce.
22. Žalovaná se na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí velmi podrobně zabývala dopadem změny výroku rozhodnutí a soud se s její argumentací ztotožňuje. Předně je třeba uvést, že žalovaná nezměnila výrok prvostupňového rozhodnutí v žalobcům neprospěch, neboť důsledek rozhodnutí zůstal zcela stejný, tj. žádost žalobce byla zamítnuta. Rovněž žalovaná vycházela ze stejných skutečností svědčících pro zamítnutí žádosti (neprokázání splnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců), pouze výrok formulovala odlišně, dle jejího názoru přílehavěji. Ze způsobů rozhodnutí podle § 90 správního řádu žalovaná mohla napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a řízení zastavit [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu], napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu], napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], případně odvolání žalobce zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit dle § 90 odst. 5 správního řádu. Z uvedených možností žalovaná zvolila postup dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když odvoláním napadené rozhodnutí změnila tím, že uvedla jiný, dle jejího názoru vhodnější, zákonný důvod pro zamítnutí žalobcovy žádosti, byť z věcného hlediska se nic nezměnilo (neprokázání splnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Napadené rozhodnutí tudíž nebylo pro žalobce překvapivé, jak je namítáno v žalobě, když ostatně žalobce ani v žalobě neuvádí jiné věcné důvody či právní argumenty, než jaké uplatnil ve svém odvolání reagujícím na právní kvalifikaci důvodu pro zamítnutí jeho žádosti zvolenou prvostupňovým orgánem. V postupu žalované proto soud neshledal nezákonnost. Uvedený postup žalované navíc aprobuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, jak vyplývá např. z rozhodnutí ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34, v němž kasační soud dospěl k závěru, že *zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu by mělo být až krajní možností, jak*

řešit vady tohoto rozhodnutí, naopak změna prvostupňového rozhodnutí by měla být přednostním způsobem vyřízení věci nadřízeným správním orgánem, a to v zájmu hospodárnosti řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu).

23. Soud se poté zabýval meritorní stránkou věci, tedy zda správní orgány nepochybily, když žalobcovu žádost o pobytové oprávnění zamítly pro neprokázání splnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
24. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
25. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
26. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
27. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
28. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu

a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

30. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že za společně posuzované osoby s žalobcem ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“), je třeba považovat jeho manželku, paní T. N. H., narozenou dne X (dále jen „manželka žalobce“), jeho zletilého syna L. D. T., narozeného dne X (dále též jen „zletilý syn žalobce“) a jeho nezletilého syna L. K. T., narozeného dne X, všichni bytem shodným s žalobcem. Za určující částku životního minima je tak třeba považovat částku 13 150 Kč.
31. Mezi stranami naopak bylo sporné, zda žalobcem doložené příjmy byly dostatečné pro vyhovění jeho žádosti, resp. zda věrohodně prokázal částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny a správní orgány pak nesprávně vycházely z částky nejvyšších normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem.
32. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Soud rekapituluje obsah správního spisu následovně.
33. Žalobce podal dne 12. 8. 2020 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání – OSVČ dle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců. K žádosti žalobce mj. doložil doklad o zajištění ubytování vystavený zletilým synem žalobce (jakožto vlastníkem bytové jednotky) a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2019. Jelikož tyto doklady neprokazovaly samy o sobě dostatečný příjem žalobce a s ním posuzovaných osob ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, vyzval prvostupňový orgán žalobce výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 18. 11. 2020, č. j. OAM-24944-12/DP-2020 (dále též jen „výzva k odstranění vad žádosti“), k doložení dokladu prokazujícího, že *úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců*, přičemž ve výzvě bylo podrobně popsáno, jaké tyto podmínky jsou. Ve výzvě tak bylo mj. uvedeno, kdo je v případě žalobce považován za společně s ním posuzované osoby, a rovněž že dokladem o příjmu žalobce a společně s ním posuzovaných osob je zejména: u zaměstnanců potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí, přičemž vhodné je doložit též pracovní smlouvu; u podnikatelů platební výměr na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období (rok 2019) a současně doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období, a jde-li o příjem osoby, která je účastna na veřejném zdravotním pojištění, pak je nutno doložit též doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění. Zároveň byl žalobce poučen, že má možnost prokázat částku skutečných nákladů vynakládaných na bydlení, které tvoří nájemné nebo jiná částka placená za poskytnutí ubytování, a dále náklady na plyn, elektřinu, vodné, stočné, odvoz odpadu a centrální vytápění nebo za pevná paliva, pokud tyto náklady nejsou zahrnuty do nájemného, když doposud se tak nestalo a správní orgány vycházejí z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení. Na základě výzvy k odstranění vad žádosti žalobce

doložil smlouvu o výkonu funkce společníka uzavřenou dne 1. 10. 2020 mezi manželkou žalobce a společností T.M.D. LUK s.r.o., výplatní lístek vystavený výše uvedenou společností, z něhož vyplynul čistý příjem manželky žalobce za říjen 2020 ve výši 15 850 Kč, výpisy z účtu žalobce, jeho manželky a zletilého syna za určité měsíce roku 2020. Žalobce k prokázání nákladů na bydlení doložil evidenční list na červen a listopad 2020.

34. Dne 29. 1. 2021 vyzval prvostupňový orgán žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se s podklady seznámil dne 25. 2. 2021 a sdělil, že se písemně vyjádří do 10. 3. 2021, což však neučinil. Dne 8. 3. 2021 bylo prvostupňovému orgánu doručeno oznámení o převzetí právního zastoupení žalobce s tím, že zvolený právní zástupce uvedl, že se žalobce ke spisovému materiálu vyjádří ve lhůtě 15 dnů. To ovšem neučinil ani v uvedené lhůtě ani později.
35. Dne 15. 4. 2021 vydal prvostupňový orgán prvostupňové rozhodnutí, v němž své rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti zejména odůvodnil tím, že předložené výpisy z účtu neakceptoval, neboť z nich nebylo možné ověřit zákonný požadavek na stálost a pravidelnost příjmů žalobce, jeho manželky a zletilého syna. Prvostupňovým orgánem požadovaný platební výměr, popř. další doklady prokazující splnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce nedoložil. Rovněž evidenční list neprokazoval platby za veškeré služby spojené s užíváním bytu, proto prvostupňový orgán dále vycházel z normativních nákladů na bydlení pro rok 2021, tedy z nařízení vlády č. 580/2020 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní sociální podpory pro rok 2021 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částek, které se započítávají za pevná paliva, a částek normativních nákladů na bydlení (dále jen „nařízení vlády č. 580/2020 Sb.“). Nejvyšší částka normativních nákladů na bydlení pro 4 osoby ve vlastním bytě činila dle nařízení vlády č. 580/2020 Sb. částku ve výši 11 944 Kč. Za celkovou určující částku minimálního úhrnného měsíčního příjmu žalobce považoval prvostupňový orgán součet životních minim členů rodiny ve výši 13 150 Kč a nákladů na bydlení ve výši 11 944 Kč, tedy částku 25 094 Kč. Prvostupňový orgán dále uvedl, že prokazovaný příjem by měl být příjmem pravidelným, proto by se doklad k jeho prokázání měl vztahovat alespoň k době za tři měsíce. Žalobce pouze doložil jedinou výplatní pásku své manželky za měsíc říjen 2020, kdy nebylo doloženo, že je příjem jeho manželky pravidelným a bude jím disponovat i v budoucnu. Prvostupňový orgán poznamenal, že i kdyby výplatní pásku jako doklad prokazující její čistý měsíční příjem akceptoval, tato částka (15 850 Kč) by byla nižší, než částka minimálního úhrnného měsíčního příjmu žalobce, která byla stanovena na 25 094 Kč. Prvostupňový orgán neshledal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobce, když přihlédl zejména k jeho rodinným vazbám, ekonomické situaci a jeho dosavadnímu pobytu na území. Své posouzení pak prvostupňový orgán podrobně odůvodnil.
36. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 16. 4. 2021 blanketní odvolání, které doplnil podáním ze dne 11. 5. 2021. V rámci odvolacího řízení žalobce doložil nové listiny. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaná napadeným rozhodnutím změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že se žalobcova žádost zamítá z jiného ze zákonných důvodů, než uvedl prvostupňový orgán, nicméně jinak se s prvostupňovým orgánem v posouzení žalobcovy žádosti ztotožnila, přičemž své rozhodnutí řádně odůvodnila, jak již bylo uvedeno výše.
37. V návaznosti na provedenou rekapitulaci relevantní právní úpravy a obsahu správního spisu soud v první řadě uvádí, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že žalobce

v průběhu správního řízení věrohodně neprokázal částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny, proto správní orgány správně vycházely z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem. Prvostupňový orgán ve výzvě k odstranění vad žádosti žalobce řádně poučil, že je třeba doložit veškeré náklady na bydlení, tedy též náklady na energie (elektrina, plyn), čemuž však žalobce nedostál (v předloženém evidenčním listu se uvádí toliko položka na elektrinu společných prostor bytového domu).

38. Pokud jde o otázku prokázání výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce a společně s ním posuzovaných osob, pak žalobce v žalobě pouze v obecné rovině namítal, že má za to, že na výzvu k odstranění vad žádosti *„relevantně reagoval, doložil údaje, ze kterých bylo možno určit příjem dle výše uvedeného ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.“* (str. 7 žaloby). Žalobce tak v žalobě ani netvrdil, jakou konkrétní výši úhrnného měsíčního příjmu měl, resp. podle jeho názoru v řízení prokázal. Soud proto rovněž v obecné rovině uvádí, že se ztotožňuje se správními orgány v tom, že žalobce neprokázal úhrnný měsíční příjem svůj a společně s ním posuzovaných osob v dostatečné výši. Soud předně souhlasí s tím, že prokazovaný měsíční úhrnný příjem musí být s ohledem na účel tohoto požadavku stanoveného v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců příjmem pravidelným, a proto by se doklad k jeho prokázání měl vztahovat alespoň k době za tři měsíce. Z žalobcem předložených výpisů z bankovních účtů žádné pravidelné příjmy žalobce či spoluposuzovaných osob nevyplývaly. V řízení před prvostupňovým orgánem žalobce, a to ani přes náležitou výzvu a poučení, nedoložil žádný svůj pravidelný příjem, když doložil pouze jedinou výplatní pásku své manželky za měsíc říjen 2020 o čistém měsíčním příjmu 15 850 Kč (titulem byla předložená „smlouva o výkonu funkce společníka“ uzavřená dne 1. 10. 2020 mezi manželkou žalobce a společností, ve které byla manželka žalobce společníkem), což jednak neprokazovalo pravidelnost příjmu, jednak to nebylo v dostatečné výši.
39. Žalobce sice v odvolacím řízení předložil mj. platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2020 vystavený na osobu žalobce, jakož i potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti jeho manželky vystavené dne 22. 4. 2021, ovšem žalovaná k těmto až v odvolacím řízení předloženým důkazům nepřihlédla s odkazem na zásadu koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu, přičemž tento svůj postup v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnila, včetně odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz str. 9 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že žalobce tento postup žalované neučinil předmětem svých žalobních námitek, soud jej nemohl přezkoumávat. Přesto soud pro úplnost odkazuje na následující právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020 – 32, ze kterého je jasné patrné, že žalovaná v tomto ohledu nepochybila: *„Co se týče možnosti přihlédnout k dokladům předloženým teprve v odvolacím řízení, tj. po ukončení řízení před správním orgánem I. stupně, vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48: „Řízení (odvolací řízení ve věci neprodloužení povolení k pobytu, pozn. soudu) se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36,*

bod 25). “Obdobně též rozsudek ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019 - 34).“

40. Soud konstatuje, že žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby správním orgánům doložil své příjmy, případně též veškeré skutečné náklady na bydlení. Nelze klást k tíži správním orgánům, že žalobce zůstal v řízení pasivní, byť byl náležitě vyzván k odstranění vad své žádosti a v dané souvislosti i poučen, resp. byl žalobci poskytnut dostatečný prostor pro vyjádření k podkladům rozhodnutí, čehož ani on a posléze ani jeho právní zástupce nevyužili. Přitom to byl právě žalobce, kterého jako žadatele o prodloužení pobytového oprávnění tížilo břemeno tvrzení a důkazní. Řízení zahajovaná na návrh jsou ovládána zásadou dispoziční a je v zájmu žadatele, aby k žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti. Soud na podporu tohoto závěru poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38, v němž bylo judikováno: *„Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“* Obdobně též v již citovaném rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020 – 32 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Judikatura tedy dlouhodobě setrvává na názoru, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také oblast pobytu cizinců. Ad absurdum by si správní orgány byly schopny obstarat prakticky všechny doklady samy, a požadavky v zákoně by byly touto optikou redundantní (např. doklad prokazující bezdlužnost dotazem na finanční či celní úřady; doklad o cestovním zdravotním pojištění dotazem na zdravotní pojišťovny atd.) Zákon ovšem tyto povinnosti ukládá žadateli, ne správnímu orgánu. Doklady je pak nutné s ohledem na zásadu koncentrace řízení předložit již v řízení před prvostupňovým orgánem.“*
41. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že doklad o zajištění příjmů žalobce a jeho rodiny byl povinnou náležitostí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce, jako žadatel o toto pobytové oprávnění, resp. jeho prodloužení, byl povinen touto cestou prokázat, že jeho příjem splňuje určité minimální požadavky stanovené zákonem, a vzhledem ke zdroji tohoto příjmu lze očekávat, že tyto požadavky bude jeho příjem splňovat i do budoucna tak, aby po udělení pobytového oprávnění tento nebyl závislý na pomoci ze systému sociálního zabezpečení a tento státní systém nezatežoval. Žalobce však toto pomocí doložených dokladů dostatečně neprokázal. Žalobce přitom byl v rámci prvostupňového řízení výše zmiňovanou výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 18. 11. 2020 podrobně a v dostatečné míře poučen o tom, jakou formou dokladů je možné prokázat úhrnný měsíční příjem jeho a spoluposuzovaných osob, resp. skutečné náklady na bydlení. Nebylo tedy nutné žalobce opakovaně poučovat dle § 45 odst. 2 správního řádu, jak bylo namítáno v žalobě. Správní orgány tudíž ani v tomto ohledu nepochybily, resp. neporušily žalobcem namítané ustanovení § 3 správního řádu.
42. Z uvedených důvodů soud aproboval závěr správních orgánů, že neprokával-li žalobce, že úhrnný měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim těchto osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, nesplnil zákonnou podmínku pro vyhovění žádosti o prodloužení platnosti

povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

43. Poslední žalobní námitka směřovala k otázce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, když žalobce správním orgánům vytýkal, že se omezily jen na zcela obecná konstatování bez zohlednění konkrétního případu žalobce.
44. V daném případě měly správní orgány povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přímo ze zákona. K posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a na druhé straně veřejný zájem, aby na území republiky nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém.
45. Prvostupňový orgán se přiměřeností podrobně zabýval na stranách 6, 7 a 8 svého rozhodnutí, a žalovaná pak na stranách 7 a 8. Prvostupňový orgán vyšel z údajů z Cizineckého informačního systému, totiž že na území žije manželka žalobce a nezletilý syn, kterým bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, a zletilý syn žalobce, který nabyt občanství ČR. Dále hodnotil předchozí pobyt žalobce na území, věk, vazby k zemi původu a ekonomickou situaci. Žalovaná poukázala na judikaturu správních soudů a uzavřela, že žalobce nevznese žádná konkrétní tvrzení, k nimž by se správní orgány měly blíže vyjádřit.
46. Soud shledává postup správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí správním. Žalobce sám neuvedl nic konkrétního stran případného negativního dopadu rozhodnutí do jeho života. Pokud žalobce v průběhu řízení před správními orgány netvrdil skutečnosti rozhodné pro prokázání (ne)přiměřenosti zamítavého rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže to být přičítáno k tíži správního orgánu. Na podporu tohoto závěru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 - 27, v němž soud konstatoval následující: *„Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře již také konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 36). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. [...] je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážit nad jinými zájmy a hledisky. [...] Správní orgán je sice vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění. Jak již soud uvedl, tato povinnost musí primárně tížit samotného žadatele. V této souvislosti lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, podle něhož není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení, pokud v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal.“* (srov. body

28. a 29. cit. rozsudku).

47. V posuzovaném případě správní orgány zohlednily délku a druh předchozího pobytu žalobce na území, jeho věk, jeho rodinné a ekonomické poměry. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud přisvědčil správním orgánům obou stupňů v tom, že rozhodnutí nebylo nepřiměřené dopadům do žalobcova osobního a rodinného života. Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce ani v odvolání ani v žalobě netvrdil žádné konkrétní informace a specifika svého soukromého a rodinného života, která by byla relevantní z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho života. Omezil se pouze na konstatování, že na území ČR má rodinu, s čímž se ale správní orgány dostatečně vypořádaly.
48. S ohledem na vše shora uvedené soud souhlasí se správními orgány v tom, že žalobce neprokázal splnění zákonné podmínky pro vyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak postupovaly zcela v souladu se zákonem, když žádost žalobce zamítly. Soud též v projednávané věci neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu

49. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

50. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. srpna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu